

MARTA ALÒS || VIURE PER VEURE

Indignació amb els 'indignats'

L'acció d'indignar-se és una reacció lògica que esdevé com a conseqüència d'una suposada injustícia o d'una actuació que es considera intolerable. És, per tant, la resposta a una ofensa que, segons el nostre parer, mai no hauria d'haver-se produït. La reacció lògica a una suposada indignitat. Indignar-se també té un altre objectiu: donar a conèixer públicament el nostre enuig. Tot i reconèixer que la indignació de vegades sembla l'única sortida a una situació d'impotència, també sovint ens serveix d'excusa. Indignar-se és l'estat temporal que fa de pont entre l'acte indignat i la recerca de la solució i, per tant, no hauria de ser en cap cas l'objectiu final. Indignar-se és només el primer pas per començar a caminar. Diuen que els pobles moren quan perden la seva capacitat d'indignació, tot i que crec que aquests també moren quan després d'indignar-se pensen que ja han acabat la feina. I no és envaint l'espai públic com es canvia el món. Perquè quan els temps són durs, els durs es posen a caminar.

No és envaint l'espai públic com es canvia el món. Perquè quan els temps són durs, els durs es posen a caminar

més fàcil, el de la indignació com a final de trajecte, això sí, sense renunciar a res, ni tan sols al mòbil de darrera generació que porten a la butxaca perquè, és clar, cal enviar missatges i escriure consignes al Twitter i al Facebook, sense adonar-se de com fan la gara-gara a les multinacionals de telefonia mòbil que, dit de passada, estan encantats amb ells i les seves factures. Això no vol dir que la situació de crisi actual no produeixi indignats, però ni més ni menys que els que deuria produir els que van haver de patir i de viure situacions molt més dramàtiques com la postguerra. I aquella va ser una generació que no es va instal·lar amb una tenda de campanya en una plaça pública, sinó que, tot i la indignació, es va estimar més agafar un rem i remar. Els indignats a Catalunya del segle XIX van fer la revolució industrial i els del 1959, en plena dictadura franquista, van tombar el director de l'aleshores *La Vanguardia Española*, Luis Martínez Galinsoga. Em pregunto quin serà el pòsit que deixaran aquests *indignats* de les places, més enllà de les quatre consignes i del plaer de poder explicar que uns quants mossos, de ben segur també indignats, els van sacsejar una mica.